

A Kádár-kor üldözöttje

Hát igen, valóban csak az hiányzott, hogy Juhász Ferenc is a Kádár-korszak üldözöttjének vallja magát. Varga Lajos Márton szombaton megjelent interjújában érdekes adalékkal szolgál – számomra. Azt foltételezi – „az volt az érzése” –, hogy az én róla szóló egykori kritikámat (*Kritika*, 1984/1) Aczél György rendelte. Ez mindenkinek, aki ismerős a helyzettel, Juhász Ferenc egykori kultúrpolitikai helyével és az enyémmel, épp elég mulatságos kell, hogy legyen. De mivel vannak fiatalabbak, és azt sem hiszem, hogy pályafutásom közismert volna, hadd mondjam el: Aczél Györgyöt nem ismertem, rendelésre nem írtam, a mondott időben egy évtizedig politikai okokból munkanélküli voltam. Éles hangú bírálatom éppenséggel Juhász cenzúra által biztosított hihetetlen kriti-

kai védettségét karcolta meg. A *Kritika* írásomra öt választ közölt Juhász védelmében, és a vitát Szerdahelyi István főszerkesztő teljes elmarasztalásommal rekesztette be.

Juhász támadásokról beszél; ezek nem léteztek – hiszen Juhász költői nagyságához kérdőjelet biggyeszteni emlékeim szerint rajtam kívül nyilvánosan csak Eörsi Istvánnak és Könczöl Csabának sikerült. De 1984-ben, sőt korábban is előfordulhatott, hogy egy műbírálat egyszerűen azt akarta mondani, amit mondott. Például azt, hogy valami nem tetszik, valami a kritikus véleménye szerint rossz. Juhász Ferencnek, aki e hosszacska idő tájt főszerkesztő volt, ez a lehetőség nem jut eszébe. Inszinuációjának alighanem ez a legfőbb tanulsága.

Radnóti Sándor